

Kabaran suç dosyaları

İktidarın karar ve eylemlerinde, yargıya müdahalelerinde; orduya, akademisyenlere, siyasetçilere, gazetecilere ve bazen de işadamlarına kurulan kumpaslarda; kamu varlıklarının/ımtiyazlarının kamu yararına aykırı olarak özel çıkarlara tahsisinde ve benzeri işlemlerde, her şey genelde hukuki kılıfına uydurularak yapılmaya çalışıldı. İktidar yargıyı ve medyayı tam emrine aldıktan sonra bu işler daha sistematik yürümeye, hatta bazı durumlarda talimat verilmesine bile gerek duyulmamaya başlandı; vücut dili yeterli olabiliyordu. Ama yargı bu denli iktidara bağlanınca, artık hukuki kılıflar konusunda bile yeterli özene ihtiyaç kalmıyor, hatta Anayasa hükümlerine açık aykırılıklardan bile artık çekinilmiyordu. Yargı içindeki çıkar ağları da bu ortamda serpilip örümcek ağları gibi her yeri sarıyordu. Barış Terkoğlu ve Barış Pehlivan'ın Metastaz ve Cendere kitapları tam da bu ağların bir bölümünü ama en önemlisi de bunların sistematığını açığa vuruyor.

Kabataş dosyası hiç kapanmayacak

Yargı ve medyanın yürütme organının sopalarına dönüştürülmesi son ikibuçuk yıldır uygulamada olan sözde "anayasal" Tayyip usulü başkancı rejimin bir sonucu değil yalnızca. Köklerini bu iktidarın kuruluşundan veya hiç olmazsa 2007 yılından başlatmak gerekiyor. 2013 yılı Gezi Direnişi'nin bu süreçte yeni bir tırmanmanın da kapısını açtığını unutmadan. Şu bakımdan: 2007 sonrasındaki yargı ve medya kumpaslarıyla her muhalif hareketin (ve Cumhuriyet mitingleri düzenleyicilerinin) sindirildiği veya en azından artık kontrol altına alındığı rehaveti içinde olan iktidar, 2013'te kendisine yönelik ve uzun süre dinmek bilmeyen kitlesel halk tepkilerini anlamlandırmakta güçlük çekmişti. Uygulanan tüm polis şiddetine rağmen direnişin bastırılabilmesi de bir başka güvensizlik duygusu yaratmıştı.

Gezi direnişini kriminalize etmeye yönelik hamleleri de bu yüzden fazla gecikmemiş, henüz Haziran'ın ilk yarısında her ayrıntısı kuyruklu yalanlarla, porno seviyesindeki fantezilerle örülmüş "Kabataş saldırısı" denilen açık kışkırtmanın fitili ateşlenmişti. Dolmabahçe Camii uydurması da buna eklenerek Gezi karşıtı bir toplumsal iklimin yaratılması; Gezi'nin itibarsızlaştırılması; iktidarın kendi kitlesini konsolide etmesi ve mümkünse direnişçilerin karşısına gerici bir ayaklanmanın çıkartılması denenmişti. TCK'da yeri olan "iftira", "suç uydurma" ve "halkı kin ve düşmanlığa tahrik" suçları, iktidar ve yandaş medya işbirliğiyle örgütlü ve sistematik bir biçimde işlenmişti.

Örgütlü ve sistematikti çünkü ilk işaret fişeği Başbakan tarafından 11 Haziran'da çakıldıktan

sonra gerisi ilmik ilmik örülmüştü. Yandaş gazeteciler korosunun ilk tetikçileri Yeni Şafak Gazetesi'nin Ankara temsilcisi Abdülkadir Selvi ile Star Gazetesi'nden Elif Çakır'dı. 13 Haziran itibariyle "ayrıntılılarıyla" örülen bu düzmece haber imalatının gerisinde, sözde mağdurun ciddiye alınamayacak sözde itirafları ile "gazetecilerin" izlediklerini iddia ettikleri sözde bir video kaydı vardı. Bu olayın günbegün nasıl geliştiğini 15 Ekim 2015 tarihli Sol Haber Portalı yazımızda yazmıştık; meraklısı bakabilir.

Burada tekrar ele almamızın bir nedeni de şu: O zamanlar "çok satan medya"nın henüz bütün unsurları teslim alınmamıştı. Her ne kadar Cumhuriyet ve Birgün gibi doğru haber peşindeki medya organları bu komployu ilk günden itibaren teşhir etmeye çalışmışlarsa da, bunun açık bir iftira kampanyası olduğunun kanıtlanması ve geniş kitlelere gösterilebilmesi, Kanal D'nin gerçek bir gazetecilik sayılabilecek yayını sayesinde 13 Şubat 2014'te mümkün olabilmışti. Bu yayının ertesi günü, 14 Şubat 2014'te, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına Başbakan, sözde müşteki ve yukarda adı geçen iki gazeteci hakkında suç duyurusunda bulunmuştuk. (5 Mart 2014'te RTE hakkında soruşturmaya yer olmadığını duyurup onun dışındakiler için soruşturma bürosunun görevlendirildiği bildirilmiş, bir yıl sonra bunlar hakkında da takipsizlik kararı verilmişti). Bu arada 9 Mart 2015'te Cumhuriyet gazetesi de bir gazetecilik olayına imza atmış ve olayın mesnetsiz olduğunu anlatan bir polis raporunu ele geçirip açıklamışti.

Burada dikkatimizi çekmesi gereken olgu, bugün artık Kanal D veya benzeri bir "merkez" medya organının dahi ortada kalmamış olmasıdır. Siyasal İslamcı iktidar, kamu bankalarını da kullanarak, bütün sermaye medyasını tamamen emrine almıştır. Bunda, 2013 yılındaki Haziran direnişi ile 17-25 Aralık'taki yolsuzluk ifşaatları ilk dönüm noktaları olmuştu; Haziran 2015 seçimlerinden itibaren (Kasım 2015 hariç) iktidarın Meclis çoğunluğunu kaybetmesi ve 15 Temmuz 2016'da kendi beslediği dış destekli FETÖ'cülerin darbe girişimine maruz kalması sonrasında, iktidarını korumak için yeni güç yoğunlaşmalarına olan ihtiyacı büyümüştü.

Bugünleri ilgilendiren bir diğer zorunluluk da şu: Düzmece Kabataş olayında çok açık bir biçimde suç işleyen ve bunun hukuki bedelini ödemeyen siyasetçi/ "gazeteci" zevatın, bugün Fikri Sağlar'ın sıradan (ve ifadesinin birinci bölümü bakımından kısmen anakronik ve kaybedilmiş bir davaya ilişkin) beyanatından "halkı kin ve düşmanlığa tahrik suçunu" imal etmeye ve CHP için de "iktidara gelirse başörtüsünü yasaklayacak" kuyruklu yalanını uydurmaya giden "halkı sürekli aldatma" eksenli bir siyasi zihniyetin sefaletinin vurgulanması zorunluluğu.

Bugün hâlâ uyduruk suçlamalarla Osman Kavala'nın Gezi olaylarının kışkırtıcısı/ finansörü gibi

gösterilip rehin alınması, iktidarın Gezi travmasının ne kadar derinlere kök saldığını da göstermektedir. Oluşabilecek yeni halk tepkilerine karşı bir gözdağı timsalinin sürekli olarak göz önünde bulundurulmasına olan ihtiyacı azalmamaktadır. Bir de tabii, bugünlerde mecburen Batı ile yenilenmeye çalışılan ilişkilerde, daha önce örnekleri görüldüğü üzere, bir pazarlık kozu olarak kullanılacak "malzeme" gözıyla de bakılmaktadır ne yazık ki.

Ekonomik suçlar da birikiyor

Aslında siyasi suçlar kategorisinde sayılabilecekler yukardakilerle sınırlı değil kuşkusuz. Egemenliği FETÖ ile paylaşmak, devlet sırlarını bu casusluk teşkilatının emrine vermek, TSK'ya kumpas kurarak komuta kademelerini zayıf düşürmek başlıbaşına büyük anayasal suçlardır. Bunlara birçok başka konu da eklenebilir.

Ekonomik suçlar denilince, bunların bir bölümü TCK kapsamına girebilecek nitelikte açık kanunsuzluklardır, yolsuzluklardır; ama daha önemsiz olmayan bir bölümü kanunların kenarından dolaşan, İhale Kanunu'nda olduğu gibi istisnaları kural haline getiren çarpık ve şaibeli uygulamalardır; aslında daha da cesametli bölümü halka karşı, onun toplumsal mülkiyet haklarına karşı işlenen ve bedeli esas olarak siyasi düzlemde ödenmesi gereken suçlardır.

Bu bağlamda en kapsamlı ekonomik suçlar bütünü, özelleştirme uygulamalarıyla işlenmiş, özel çıkarlar lehine kamu yararı ve çıkarları hiçe sayılmıştır. Yap-işlet-devret ve KÖİ uygulamalarıyla kamusal yararın çok üzerinde maliyetlerle yapılan altyapı yatırımlarının tümü de bu kapsamdadır. Bunlarda, siyasi kademelerin varsa özel çıkar ilişkilerini çok aşan kamusal maliyetler üstlenilmiş ve yükü nesiller boyunca halka bindirilmiştir.

Ekonomi yönetiminin ehil olmayan kadrolara bırakılması ve daha da az ehil olan Saray yönetiminin ekonomik kararlara kendisine özgü "ekonomi fantezileri" üzerinden sürekli müdahale etmesinin yol açtığı kamu zararları belki de en kapsamlı ekonomik suçları oluşturmuş durumda olabilir. Milli paranın değerini koruyabilmek için eldeki tek araç olan faiz silahının kullanılmasını 2018 ve 2020 yıllarında iki kez çok güçlü müdahalelerle engelleyen ve mevcut döviz rezervlerinden fazlasının erimesine (toplam rezervlerin eksi 49 milyar dolara düşmesine) yol açan bir iktidar anlayışı, ekonomik suç işlemiş demektir.

İktidardaki ömrünü uzatabilmek için etrafında liyakatsiz kadrolardan bir sadakat çemberi oluşturabilmek adına Hazine'nin zararına olacak şekilde bu "kadrolara" hak etmedikleri maddi olanakların sağlanması; sermayenin desteğini yitirmemek için bunların belirli

kesimlerine özel imtiyazlar /aşırı kârlar tanıyacak uygulamalar içine girilmesi; şirketlere ve yandaş vakıf ve derneklere imar rantlarından ve kamu varlıklarından olağanüstü büyük (usulüne uygun olduğu dahi kuşkulu) ikramların yapılması; kamu bankalarının birer arpalık gibi kullanılarak zarara uğratılması ve batık kredilerle daha da büyük zararlara muhatap kılınması; Türkiye Varlık Fonu'nun bir aile şirketi gibi ve Meclis'e hesap vermeden yönetilmesi, ve benzerleri, geniş anlamda ekonomik suç kavramı çerçevesinde düşünülmek durumundadır. (Bu bağlamda ayrıca 15 ve 22 Aralık Sol Gazete yazılarımıza da gönderiyoruz).

Kriminal anlamda suçları giderek kabaran bir iktidar türünün, kendisinden yana görmediği kesimler üzerine kriminal suçlar icat ederek gitmesi aslında şaşırtıcı sayılmaz, suçları örtmenin en çok denenmiş yolu karşı-suçlamalardır; hele ki bütün kolluk, yargı ve medya güçleri emrinizdeyken. Ama bunlar ancak kısa vadeyi kurtarır; orta/uzun vadede hesap verme günleri bir şekilde gelir.

sol.org.tr/yazar/kabaran-suc-dosyalari-23118